

Sentencja

Wykładni art. 29 i art. 39 ust. 2 i 3 dyrektywy Rady 92/49/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie oraz zmieniającej dyrektywy 73/239/EWG i 88/357/EWG (trzeciej dyrektywy w sprawie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie) oraz art. 8 ust. 3 pierwszej dyrektywy Rady 73/239/EWG z dnia 24 lipca 1973 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie, zmienionej dyrektywą 92/49, należy dokonywać w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one uregulowaniom państwa członkowskiego, które przewidują — w odniesieniu do umów ubezpieczenia zdrowotnego niezwiązanych z działalnością zawodową — przepisy, zgodnie z którymi możliwe jest dostosowanie składki, franszyzy i świadczeń, corocznie w dniu upływu terminu wymagalności składki, wyłącznie:

- na podstawie wskaźnika cen dóbr konsumpcyjnych, lub
- na podstawie tzw. „wskaźnika medycznego”, o ile i w zakresie w jakim zmiana tego wskaźnika przewyższa zmianę wskaźnika cen dóbr konsumpcyjnych, lub
- po uzyskaniu zezwolenia organu administracyjnego, właściwego w zakresie nadzoru nad zakładami ubezpieczeń, o wydanie którego zwrócił się dany zakład ubezpieczeń, jeżeli organ ten stwierdzi, że stosowanie stawek składek tego zakładu, pomimo dostosowania obliczonego na podstawie owych dwóch rodzajów wskaźników, przynosi straty lub może przynieść straty.

Wykładni art. 49 TFUE i 56 TFUE należy dokonywać w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one takim przepisom, o ile nie istnieje środek mniej ograniczający pozwalający na osiągnięcie, w tych samych warunkach, celu ochrony konsumenta przed znacznymi i nieuzasadnionymi podwyżkami składek ubezpieczeniowych, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 32 z 4.2.2012.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 7 marca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Chancery Division) — Zjednoczone Królestwo) — ITV Broadcasting limited i in. przeciwko TV Catch Up Limited

(Sprawa C-607/11) (¹)

(Dyrektywa 2001/29/WE — Artykuł 3 ust. 1 — Nadawanie przez osobę trzecią za pośrednictwem Internetu programów komercyjnych nadawców telewizyjnych — „Live streaming” — Publiczne udostępnianie)

(2013/C 123/08)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Justice (Chancery Division)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ITV Broadcasting Limited, ITV 2 Ltd, ITV Digital Channels Ltd, Channel 4 Television Corporation, 4 Ventures Ltd, Channel 5 Broadcasting Ltd, ITV Studios Ltd

Strona pozwana: TV Catch Up Limited

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — High Court of Justice (Chancery Division) — Wykładni art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10) — Pojęcie publicznego udostępniania — Zgoda właścicieli praw na rozpowszechnianie drogą telewizyjną ich utworów, w ramach darmowej sieci naziemnej, na całości terytorium państwa członkowskiego bądź na ograniczonym obszarze geograficznym tego państwa — Usługa przekazu ciągłego świadczona przez nadawcę będącego osobą trzecią na rzecz odbiorców indywidualnych opłacających abonament radiowo-telewizyjny, a tym samym mogących bezpośrednio odbierać treść przekazu za pomocą sieci internetowej

Sentencja

- 1) Pojęcie publicznego udostępniania w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono retransmisję utworów zawartych w naziemnym przekazie telewizyjnym:
 - dokonywaną przez podmiot inny niż pierwotny nadawca,
 - za pomocą przekazu internetowego udostępnionego abonentom tego podmiotu, którzy mogą odbierać tę retransmisję poprzez połączenie się z jego serwerem,
 - pomimo że owi abonenci znajdują się w obszarze odbioru tego naziemnego przekazu telewizyjnego i mogą zgodnie z prawem odbierać ten przekaz w swoich odbiornikach telewizyjnych.
- 2) Na odpowiedź na pytanie pierwsze nie ma wpływu okoliczność, że retransmisja taka jak retransmisja sporna w postępowaniu głównym jest finansowana z reklam, a zatem ma charakter zarobkowy.
- 3) Na odpowiedź na pytanie pierwsze nie ma wpływu okoliczność, że retransmisja taka jak retransmisja sporna w postępowaniu głównym jest dokonywana przez podmiot bezpośrednio konkurujący z pierwotnym nadawcą.

(¹) Dz.U. C 65 z 3.3.2012.